

Σημειώσεις απο την Αποκάλυψη Εξηγημένη (το κατά δύναμιν) του Αρχιμ. Χαρ. Δ. Βασιλόπουλου ΙΖ' μέρος

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 11 Μαΐου 2013 18:06 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share < 22 Tweet < 5 Email < 0 Share < 31

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ● Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Τομος 5ος -- Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Υπό την Σκέπην του Παντοκράτορος

Οι δυνάμεις του Αντιχρίστου, όπως βλέπομε από το ιερό κείμενο της Αποκαλύψεως, πολεμούν με όλες τους τις σατανικές δυνάμεις την εκκλησία του Χριστού. Εξαπολύουν άγρια και θυελλώδη την βία τους. Σπέρνουν τρομακτική την δόλια και ψυχοκτόνο πλάνη τους. Γεμάτα αλαζονία και έπαρσι τα δύο θηρία και ο ψευδοπροφήτης προσπαθούν να κάνουν σεισμική την παρουσία τους. Απειλούν και πλανούν, για να απομακρύνουν τους οπαδούς του Χριστού από την πίστι τους. Εμφανίζονται ως δυνατοί, κραταιοί, άτρωτοι, παντοδύναμοι!... Ο ίδιος ο Αντίχριστος και κάθε αντίχριστος εξουσία κατά τους εσχάτους καιρούς θα συντριβούν. Οι πιστοί πρέπει να σκέπτονται συνεχώς τον λόγο του Κυρίου, που «εξήλθε νικών και ίνα νικήση». Σε κάθε στιγμή και ειδικότερα, όταν ο Αντίχριστος απειλεί, οι Χριστιανοί πρέπει με πίστι ν'ατενίζουν τον Παντοκράτορα, τον Αρχηγό της ζωής, και Νικητή του θανάτου.

Πρόλογος

Εδώ θα διαβάσουμε,για την φαύλη γυναίκα, για την πόρνη Βαβυλώνα. Θα ιδούμε το κρίμα της, την αισχρή διαγωγή της. Θα ιδούμε έπειτα την φρικτή τιμωρία της και τα αίτια της καταστροφής της. Για το πώς θα θρηνηθούν γι'αυτήν την καταστροφήν της οι διεφθαρμένοι βασιλείς της γής, οι παράνομοι έμποροι και ναυτικοί και πώς θα νοιώσουν αγαλλίασι από την συντριβή της οι πιστοί.

Ερχεται έπειτα η σειρά της τιμωρίας του αντιχρίστου και του ψευδοπροφήτου. Ακολουθεί η τιμωρία του λυμεώνος Σατανά. Θα ιδούμε πώς ξετυλίγεται μπροστά μας συνεσκιασμένα και αλληγορικά το σχέδιο του Θεού με την τιμωρία, την καταστροφή του φυσικού κόσμου και του θανάτου, καθώς και με την καινή κτίσι. Θα ιδούμε την μέλλουσα Κρίσι και την λάμψι της μελλούσης κατοικίας των σεσωσμένων.

Ο αντίχριστος με τους συνεργάτες του και τους προσκυνητάς του τελικώς συντρίβονται. Η πρωτεύουσα κάθε αντιχρίστου των εσχάτων καιρών θα εξολοθρευθή. Ας εντείνωμε τον αγώνα μας λοιπόν εναντίον όλων των μορφών της σημερινής ζωής, και οποιασδήποτε εποχής, που έχουν μέσα τους το πνεύμα της αντιχρίστου βίας και πλάνης και αιρέσεως. Αγωνιστάς μας θέλει ο Κύριος. Ο Παράδεισος, η αιώνια ζωή είναι για τους μάρτυρες, τους αγωνιστάς «τους ερχομένους εκ της θλίψεως της μεγάλης». Οι πόρτες του Ουρανού ανοίγουν για τους πελεκισμένους, τους πληγωμένους, τους ματωμένους υπέρ του Χριστού και της Εκκλησίας Του. Ανοίγουν γι'αυτούς όλα τ'απόρρητα του Θεού «και όψονται το πρόσωπον αυτού». «Ο νικών κληρονομήσει ταύτα και έσται μου υιός» βεβαιώνει ο ίδιος ο Κύριος. Ας κλείσουμε τον πρόλογο με την ευχή να αξιωθούμε την υπέρτατη κι'ασύλληπτη αυτή κληρονομιά...

Το Κρίμα της Πόρνης

Ο Θεόπτης συγγραφεύς συνομιλή μ'έναν Άγγελο που έρχεται σαν δάσκαλος προς μαθητή για να του εξηγήση ποιά είναι η γυναίκα, η μιαρή και φαύλη. Ο Ιωάννης δίνει σε μάς τον ερμηνευτικό λόγο του Αγγέλου ώστε να γνωρίζωμε, να διδασκώμεθα και ν'αντιμετωπίζωμε έτσι ορθά τα ζητήματα που έχουν σχέσι με την πίστι και την σωτηρία της ψυχής μας. Αποκ. ΙΖ'1. Έλα να σου δείξω λέγει ο Άγγελος. Δεν θα του δείξη τα γεγονότα εκεί, που αρχίζει ο διάλογός τους, αλλά σε άλλο χώρο, στην έρημο όπου θα μεταφερθή πνευματικά ο Ευαγγελιστής. Το κρινόμενο, το δικαζόμενο πρόσωπο, που θα υποστή την θεία τιμωρία, είναι η «πόρνη η μεγάλη». Το έγκλημά της, είναι η πορνεία μετά των βασιλέων της γής και διότι μέθυσε τους κατοίκους της γής με το ασεβές και βδελυρό κρασί της πορνείας της. Με άλλα λόγια θα αποκαλύψη ο Άγγελος τα εγκλήματα, τα πολλά και μεγάλα της κρινομένης πόρνης, καθώς και την ανάλογη με τα εγκλήματα της τιμωρία η οποία ονομάζεται εδώ «ΚΡΙΜΑ». Την δικαία τιμωρία είδαμε στην αποκάλυψι (Απ. Ιστ' 19).

Ποιά είναι η μεγάλη πόρνη;

Πρόκειται κυρίως μεν περί της Ρώμης, της Ρώμης της Χριστιανομάχου και ειδωλολατρικής. Γενικότερα δε περιλαμβάνει και κάθε αντιχριστιανική πρωτεύουσα και αρχή, μέχρι της συντελείας του αιώνας. Χαρακτηρίζεται πόρνη, για την αποστασία της από του Θεού, για την ειδωλολατρία και την πλήρη εξαχρείωσή της. Η Ρώμη αλλά και κάθε αντιχριστιανική πρωτεύουσα χαρακτηρίζεται πόρνη, διότι με τα διεφθαρμένα ήθη της και την διεφθαρμένη πολιτική εξουσία της, προκαλεί ηθικό εκμαυλισμό και διαφθορά σε όλα τα κράτη, όλες τις κοινωνίες, που βρίσκονται υπό την πνευματική και πολιτική εξουσία και επιρροή της. Μεγάλη είναι το επίθετο που προστίθεται στην αισχρή ονομασία της πόρνης, ώστε να τονίσει ότι είναι κατ'εξοχήν διεφθαρμένη και φθοροποιός. Όσον αφορά την Ρώμη πράγματι, την εποχή που έγραφε την αποκάλυψη ο Ιωάννης, η διαφθορά της Ρώμης δεν είχε όρια. Με τον χαρακτηρισμό της πόρνης αναφέρονται και στην Παλαιά Διαθήκη πόλεις διεφθαρμένες. Έτσι χαρακτηρίζεται η Τύρος από τον Ησαΐα και η Νινευί από τον Ναούμ. (Ης. Α΄,21), (Ως. Δ΄, 11-12).

Θα σου δείξω μιά μιαν πόρνη με την οποίαν επόρνευσαν οι βασιλείς της γής, είπε ο Άγγελος δηλαδή εκείνην που έγινε αφορμή και αιτία κακός και βδελυρός δάσκαλος της ειδωλολατρίας και της ακολασίας σε άρχοντας κρατών και σε λαούς. Θα σου δείξω την φαύλη Ρώμη, που την δική της αποστασία την διωχέτευσε και σε άλλα έθνη. Οι βασιλείς της γής, οι οποίοι επόρνευσαν μετ'αυτής, είναι εκείνοι, που έκαναν δικό τους πιστεύω και τρόπο ζωής την αποστασία και την φαυλότητα της ειδωλολατρικής Χριστιανομάχου Ρώμης. «Οι βασιλείς της γής εισιν γηϊνούς φρονήμασι προς τον συρφετόν του παρόντος βίου κατακλυσθέντες», ερμηνεύει ο Αρέθας.

Το «επί υδάτων πολλών» λεγόμενο έχει αλληγορική έννοια που την εξηγεί ο Άγγελος. Πράγματι, η ειδωλολατρική Ρώμη είχε υποχείριους, υποταγμένους λαούς, έθνη και γλώσσες. Καθόταν επάνω τους και εξουσίαζε, όπως θα εξουσίαση και η πρωτεύουσα του Αντιχρίστου κατά τους εσχάτους καιρούς, δια της αμαρτίας, έθνη, λαούς και όχλους... Αποκ. ΙΖ3. Είδα, λέγει ο Ευαγγελιστής, μιά γυναίκα να κάθεται επάνω στο θηρίο το κόκκινο, το οποίον ήτο γεμάτο βλασφημίες. Και το θηρίο αυτό είχε επτά κεφαλές και δέκα κέρατα. Τί εννοούν αυτά; Ο έρημος τόπος όπου μετεφέρθη πνευματικώς ο Ευαγγελιστής, είναι τόπος διαμονής του θηρίου και της γυναίκας. Και όπως η έρημος στερείται δροσιάς, νερού και χλωρίδος, έτσι και οι κάτοικοί της, γυναίκα και θηρίον, στερούνται αρετής, ευλογίας, πνευματικού χαρίσματος. Επικρατεί εκεί καυτερός λίβας και μετακινουμένη άμμος, πάνω στην οποία τίποτε δεν οικοδομείται και δεν φυτρώνει. Η γυναίκα που κάθεται πάνω στο θηρίο, απεικονίζει την Βαβυλώνα --Ρώμη. Αναφέραμε ήδη, ότι επανειλημμένως και στους προφήτες της Π. Διαθήκης, γυναίκες συμβολίζουν πόλεις. Άξια προσοχής είναι η ερμηνευτική άποψις του ερμηνευτού Ανδρέου που λέγει σχετικώς ότι «Έρημον, τοίνυν, εν τοις πνευματικούς ηγουμεθα πάσαν πόλιν, ή πληθύν πολυάνθρωπον επί μέθη ψυχής και τη εκ Θεού πορνεία (δηλαδή αποστασία) και ετέροις τοιούτοις εγκαλουμένην τολμήμασιν». Η έρημος επί πλέον υπενθυμίζει την Συροαραβική έρημο, που χωρίζει την Παλαιστίνη από την Βαβυλώνα. Από αυτήν την έρημο, έρχεται στην Ιερουσαλήμ η είδησις περί πτώσεως της Βαβυλώνας, όπως γράφει ο προφήτης Ησαΐας, (Ης. Κεφ. ΚΑ΄).

Ποιό είναι το θηρίο το κόκκινο;

Είναι αυτό το αναφερόμενο εις το ΙΓ΄1 κεφάλαιο της Αποκαλύψεως. Είναι εικόνα και ομοίωσις του θηρίου, που είδε ο Ιωάννης να βγαίνει από την θάλασσα. Είναι επομένως το ίδιο θηρίον και συμβολίζει το Ρωμαϊκόν Ιμπερίον, την Ρωμαιοκρατία. Η γυνή, κάθεται επί το θηρίον, και τούτο θέλει να φανερώση την κυριαρχική θέσι της Ρώμης, σαν πρωτεύουσας, κοσμοκρατείρας, καθώς και τον σύνδεσμο Ρώμης και Αντιχρίστου δυνάμεως. Το κόκκινο χρώμα φανερώνει, όχι ηγεμονική ιδιότητα και μεγαλείο, αλλά το αιμοχαρές, θηριώδες και ανθρωποκτόνο θηρίο, την μανία του. Το κόκκινο χρώμα όπως εξηγούν οι ερμηνευταί Ανδρέας και Αρέθας, είναι το αίμα της ατέλειωτης στρατιάς των μαρτύρων της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και όλων των μαρτύρων μέχρι και των εσχάτων καιρών. Εδώ επίσης εμφανίζεται μιά κορύφωσις της βλασφημίας, διότι σ'όλο το θηρίο, υπάρχουν ονόματα βλασφημίας, εν αντιθέσει προς το εκ της θαλάσσης θηρίο (Απ. ΙΓ,1), όπου τα ονόματα βλασφημίας ευρίσκονται εις τας κεφαλάς του. Τα ονόματα βλασφημίας, φέρνουν στο νού μας τους αυθάδεις και ασεβείς τίτλους των Ρωμαίων αυτοκρατόρων, όπως «Θεός Αύγουστος», «Σεβαστός», την θεοποίησι των αυτοκρατόρων και τις αντίχριστες ενέργειές τους, όπως επιθυμία του Καλιγούλα να λατρεύουν όχι μονάχα αυτόν αλλά και το άλγόγ του. Αι θεοποιήσεις αυτές και εκείνες, που επιδιώκει ο Αντίχριστος είναι βλασφημία κατά του Θεού.

Αποκ. ΙΖ΄4. Αυτόπτης μάρτυς του απαισίου θεάματος πλέον ο Ιωάννης αρχίζει να περιγράφη την μιανή εικόνα της γυναίκας που τυλίγεται στις αντιθέσεις του χρυσοῦ και των βδελυγμάτων. Ντυμένη με πορφυρένιο ένδυμα και χρυσομένη με στολίδια και πολυτίμους λίθους κρατούσε στο χέρι της ποτήρι χρυσό γεμάτο από αηδιαστικά έργα της ασεβείας και φαυλότητός της, που μόλυναν την γήν. Και πάνω στο μέτωπό της ήταν γραμμένο όνομα μυστηριώδες, «Βαβυλών η μεγάλη», η πρωτεύουσα --μητέρα πολλών διεφθαρμένων πόλεων, τόπος φαυλότητος και ειδωλολατρίας, που είναι τα βδελύγματα της γής...Ο διακοσμητικός πλούτος της είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της γυναίκας με κοσμική αίγλη. Το πορφυρούν χρώμα, σε συνδυασμό με το χρυσό, τους πολυτίμους λίθους και τα μαργαριτάρια, φανερώνουν ηγεμονική ιδιότητα, όπως ερμηνεύουν οι Ανδρέας και Αρέθας, ενώ το κόκκινο χρώμα συμβολίζει και εδώ τα αιμοβόρα, και αιμοχαρή ένστικτα της γυναίκας. Εξωτερικά η όψη της φαίνεται σαν βασιλίσσα πλημμυρισμένη στο χρυσάφι και κρυμμένη με λίθους τίμιους και μαργαρίτες, αλλά εσωτερικά είναι πόρνη, φιλέκδικη, μιανή και κακούργα, σαν την Ιεζάβελ, την γυναίκα του βασιλέως Αχαάβ και σαν την μοιχαλίδα Ηρωδιάδα, που ζητούσε με αιμοδιπή μανία να της φέρουν σε δίσκο την κεφαλή του Τιμίου Προδρόμου.

Το περιεχόμενο του χρυσοῦ ποτηριού της είναι το βδέλυγμα της ειδωλολατρίας. Εκεί είναι συγκεντρωμένα τα αηδιαστικά έργα της ασεβείας και της ανηθικότητός της, τα οποία πλημμύρισαν και γέμισαν και μόλυναν την γή. Νά οι πράξεις που επισύρουν την οργήν του Δικαιοκρίτου Θεού, ο οποίος δια στόματος του Ιερεμίου προαναγγέλλει: «Ποτήριον

χρυσούν, Βαβυλών εν χειρί Κυρίου, μεθύσκον πάσαν την γήν. Από του οίνου αυτής επίσσαν έθνη, διά τούτο εσαλεύθησαν (Ιερεμ. ΚΗ, 7). Οι ακαθαρσίες του ποτηριού φανερώνουν την διαφθορά και την ανηθικότητα. Μέσα στην ανηθικότητα και στην ασέβεια συγκεντρώνονται όλες οι ανθρώπινες κακίες. Διότι ο άνθρωπος που θα ξεφύγει από τον Θεόν και θα πέση στην ασέβεια και την προκλητική ανηθικότητα, είναι ικανός να πράξει, ανερευθρίαστα πλέον και οποιοδήποτε άλλο κακό.. Το αληθινό πρόσωπο της φαύλης γυναίκας ξεσκεπάζεται και με άλλο τρόπο, από το μυστηριώδες όνομά της που είναι γραμμένο στο μέτωπό της. Η αναγραφή του ονόματος στο μέτωπο, είναι απομίμησις των αρχαίων διεφθαρμένων γυναικών, των εταίρων, όπως αναφέρουν ο Σενέκας και ο Γιουβενάλιος. Συνηθιζόταν την εποχή εκείνη οι πόρνες, να φέρουν το όνομά τους γραμμένο στο μέτωπό τους. Τό ίδιο συμβαίνει και εδώ με την πόρνη την μεγάλη. Σημαίνει την αδιαντροπιά, την ξετσιπωσιά της, το άκρον άωτον της καταπτώσεως της ειδωλολατρικής Ρώμης, όπου ο Αύγουστος τελούσε επισήμως τον γάμο του μ'ένα νέο! Είναι γνωστή η σημερινή ηθική εξαχρείωσις των κοινωνιών με την έξαρσι της θλιβερής ομοφυλοφιλίας...

Φανερώνει λοιπόν ευρύτερα την ξετσιπωσιά και την αμαρτία της πρωτεύουσας του Αντιχρίστου, κατά το τέλος του κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της δια μέσου των αιώνων και μέχρι τότε τοιαύτης. Γιατί όμως μπροστά στην επιγραφή του ονόματος της γυναικός προτάσσει ο ιερός συγγραφεύς την λέξιν μυστήριον; Διότι με αυτόν τον τρόπο επιδιώκει ο συγγραφεύς να επιστήση την προσοχή του αναγνώστου, στην αλληγορική σημασία του ονόματος. Θέλει να υπογραμμίση ότι το όνομα είναι μυστηριώδες, αλληγορικό, και τούτο για να μη πλανηθούν και νομίσουν οι αναγνώσται ότι πρόκειται περί συγκεκριμένου προσώπου πόρνης, ή της αρχαίας πόλεως Βαβυλώνας.

Η ιστορική Βαβυλών, κτισμένη κοντά στον ποταμό Ευφράτη ήταν η πρώτη πόλις της εξουσίας του Διαβόλου. Η περιγραφόμενη εδώ Βαβυλώνα --Ρώμη, που κτίστηκε από τον αρχιληστή Ρωμύλο κοντά στον Τίβερι, η ειδωλολατρική Ρώμη, ξεπέρασε την Βαβυλώνα σε δόξα, δύναμι και αμαρτία. Τό όνομα «Βαβυλών η μεγάλη» που είναι γραμμένο στο μέτωπο της φαύλης γυναίκας, φανερώνει, ότι η γυναίκα αυτή, συμβολίζει μεγάλη πόλι, βασιλεύουσα επί της γης, η οποία πορνεύει και συγκακουργεί, μετά των άλλων βασιλείων. Δεν αποκαλύπτει όμως το όνομα ο Ιερός Συγγραφεύς. Ούτως ή άλλως δεν πρόκειται ασφαλώς μόνον περί της Ρώμης, αλλά για κάθε παρόμοια αντίχριστη πρωτεύουσα και αρχή δια μέσου των αιώνων και ειδικότερα για την πρωτεύουσα του Αντιχρίστου κατά το τέλος του κόσμου. Χαρακτηρίζεται δε η γυναίκα η καλουμένη Βαβυλών η μεγάλη, η Ρώμη ή οποιαδήποτε αντίχριστος πρωτεύουσα δια μέσου των αιώνων, σαν κλασσικό παράδειγμα ακολασίας και ειδωλολατρίας. Αναφέρεται σαν πηγή διαφθοράς, ή ως η «μήτηρ των πορνών και των βδελυγμάτων της γής». Γιατί ονομάζεται μητέρα των πορνών και βδελυγμάτων; Διότι η Ρώμη ήταν Μητρόπολις, πρωτεύουσα, κυρίαρχος και βάση της αντιθέτου αντιχριστιανικής δυνάμεως.

Η γυναίκα τούτη βαρύνεται και μ'ένα άλλο τρομακτικό έγκλημα. Πίνει αγόρταγα αίμα Μαρτύρων. Μεθάει στο εγκληματικό όργιο. (Αποκ. ΙΖ'6). Μεθυσμένη από χριστιανικό αίμα παριστάνεται η μυστηριώδης γυναίκα. Έτσι την βλέπει και την περιγράφει ο Ευαγγελιστής, για να δείξη το μεγαλείο των οπαδών του Χριστού, αλλά και να υπογραμμίση την λύσσα των διωκτών εναντίον τους. Η μέθη της γυναίκας από το αίμα των χριστιανών δείχνει ολοφάνερα, ότι πρόκειται περί της χριστιανομάχου Ρώμης, κατά πρώτον λόγον, η οποία ποτίσθηκε με ποταμούς αιμάτων. Από του Νέρωνος η Ρώμη είχεν αρχίσει το όργιο του χριστιανοκτόνου έργου της. Ο Απόστολος Πέτρος χαρακτηρίζει την Ρώμην, Βαβυλώνα, σαν εκπρόσωπον της αντιθέτου δυνάμεως (Α΄Πετρ. Ε΄13). Εκατομμύρια οι μάρτυρες. Καθημερινώς επί τρεις αιώνας, τα αμφιθέατρα ήσαν γεμάτα από χριστιανούς, που μαρτυρούσαν για την πίστι του Χριστού. Τα βράδυα καίγανε επάνω σε στύλους χριστιανούς, για να φωτίσουν τους δρόμους της θεομάχου Ρώμης. Η μέθη της γυναικός «εκ του αίματος των μαρτύρων Ιησού» δείχνει την εγκληματικήν επιθυμίαν της και τις εγκληματικές ενέργειές της, να φονεύη τα τέκνα της γυναικός, της περιβεβλημένης τον Ήλιον, τα τέκνα της Εκκλησίας του Χριστού. Δηλαδή πολεμάει με πόλεμο εξοντωτικό, όπως νομίζει, εκείνους που τηρούν τις εντολές του Θεού. Μας μίλησε ο Κύριος δια του Ευαγγελιστού ότι οι ψυχές των ηρωϊκών μαρτύρων της πίστεως, βρίσκονται κάτω από το θυσιαστήριο του Θεού, σε θέσι υψίστης τιμής. (Αποκ. Στ'9). Μάρτυρες του Χριστού είναι και αι δύο ελαία και αι δύο λυχνία «αι ενώπιον του Θεού της γής εστώσαν», τους οποίους φονεύει το θηρίο, που αναβαίνει από την άβυσσο (Αποκ. ΙΑ, 7).

Όπως η ασεβειστάτη Ιεζάβελ, η γυναίκα του ασεβούς βασιλέως Αχαάβ, εφόνευσε τους προφήτες του Θεού, και η μιχαλίδα Ηρωδιάδα μέθυσσε από το αίμα του μαρτυρίου του Ιωάννου του Προδρόμου, έτσι μεθάει η αντίχριστος Ρώμη. Έτσι μεθάει και θα μεθάη, δια μέσου των αιώνων κάθε πρωτεύουσα και κάθε εξουσία χριστιανομάχου. Έτσι θα μεθάη από το αίμα του μαρτυρίου των πιστών του Χριστού, κατά τους εσχάτους καιρούς ο Αντίχριστος.

«Και εθαύμασα ιδών αυτήν θαύμα μέγα» λέγει ο Ιωάννης. Ο θαυμασμός του συγγραφέως προέρχεται αφ'ενός μεν εκ της στενής σχέσεως γυναικός και θηρίου, ήτοι Ρώμης και αντιχρίστου δυνάμεως, αφ'ετέρου δε εκ της δυνάμεως, την οποίαν έχει η ειδωλολατρική Ρώμη να πίνη αίμα μαρτύρων. Θαυμάζει και απορεί ο Ιωάννης, πώς η αγαθότης του Θεού ανέχεται να γίνονται οι φόνοι των Αγίων και Μαρτύρων και απέναντι τέτοιων εγκλημάτων να έχουν οι εγκληματία, όπως η γυναίκα εδώ, επίγειο δόξα, ευφροσύνη και τιμή. Την απορίαν του Ευαγγελιστού που διατυπώνεται σαν θαυμασμός έρχεται ευθύς αμέσως να λύση ο Άγγελος και να επεξηγήση διάφορα δύσκολα σημεία προαναγγέλλοντας συγχρόνως και το θείο θρίαμβο. Έρχεται δηλαδή να πεί και να υπογραμμίση ότι μερικά σημεία, ίσως φαίνονται σαν νίκη, σαν θρίαμβος και σαν επιβράβευσις της αμαρτίας. Η αλήθεια όμως δεν είναι αυτή. Ψεύτικη και προσωρινή θα είναι η δόξα των Αντιχρίστων ενώ αντιθέτως βεβαία και άφευκτη θα είναι η συντριβή και η απώλειά τους. Οριστικός εξ'άλλου θα είναι ο θείος θρίαμβος και η σωτηρία και η δόξα και η παντοτεινή ευτυχία των πιστών. Δεν είναι σε τούτη τη ζωή αλλά στην άλλη την ατελείωτη. Εδώ εξετάσεις δίνομε στην υπομονή και στα βάσανα δια τον Χριστόν. Με τί, αγαπητέ θα κερδίσωμεν την βασιλείαν του ουρανών; Βεβαίως το έλεος του Θεού θα μας σώση, αλλά κάτι πρέπει να κάνωμε κι εμείς για ν'αποδείξωμε, ότι θέλωμε την σωτηρία μας. Και αυτό είναι η υπομονή στα βάσανα και τους κατατρεγμούς από τους Αντιχρίστους, δια τον Χριστόν και το Ευαγγέλιόν Του. Και ο υπομείνας εις τέλος, σωθήσεται. Και όταν λέγωμεν θλίψεις, εννοούνται οι θλίψεις τα βάσανα και οι κατατρεγμοί, που υφίστανται οι Χριστιανοί χάριν του Ευαγγελίου, δια την διάδοσιν και την εφαρμογήν του Ευαγγελίου και όχι τας θλίψεις, που προέρχονται εξ'αιτίας μας από παραβάσεις του νόμου του Θεού. Παίζει και χάνει τα χρήματά του στα χαρτιά και υποφέρει. Αί, θέλει και

μισθόν κατοπιν κάποιος; Ἡ ο λαίμαργος, που τρώγει πολύ και ο μέθυσος που πίνει και κατόπιν υποφέρει από έλκος στομάχου, ή από κίρρωση ήπατος θέλει και μισθόν γι'αυτό από τον Θεόν; Όχι λοιπόν αυτές οι θλίψεις. Αλλά δοκιμήν και ελπίδα και τα αγαθά του Παραδείσου, τα φέρνει η υπομονή εις τας θλίψεις για την πίστιν μας, από τους διώκτας του Χριστού.

Αποκ. ΙΖ'7. Και ο Άγγελος λέγει με απλά λόγια ότι το θηρίο που είδε ο Ευαγγελιστής, ήταν κάποτε και δεν υπάρχει πλέον, διότι έχει συντριβή. Και πρόκειται πάλι ν'ανεβή από την άβυσσο αλλά και πάλιν ν'ακολουθήση τον δρόμο της άβυσσου και τον αφανισμό, νικημένο από τον Χριστό. Και οι κάτοικοι της γης, των οποίων το όνομα δεν είναι γραμμένο στο βιβλίο της ζωής, από τότε που κτιζόταν ο κόσμος, θα θαυμάσουν, όταν ιδούν, ότι το θηρίον υπήρχεν μεν κάποτε και δεν υπάρχει, και όμως πάλι θα παρουσιασθή. Πρώτα --πρώτα εκθέτει τις εξής τέσσερεις διαδοχικές καταστάσεις του θηρίου α) «ήν» β) «ουκ έστιν» γ) «μέλλει αναβαίνειν εκ της άβυσσου» και δ) «εις απώλειαν υπάγειν». Τις διαδοχικές αυτές καταστάσεις του θηρίου μπορούμε να τις δούμε εφαρμοζόμενες στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία ως εξής: α) Η αντίχριστος δύναμις της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας υπήρχε προ Χριστού. «Ἡν» επομένως. Υπήρχε πριν γεννηθῆ ο Κύριος. β). Επί της εποχής του Συγγραφέως η αντίχριστος δύναμις, υπήρχε μειωμένη, διότι η θυσία του Κυρίου, εμείωσε την σατανική δύναμι. Επομένως «ουκ έστιν». Άρχισε ο περιορισμός και θα επακολουθήση η οριστική κατάργησις, η οποία θα συμπεση κατά το τέλος του κόσμου. γ) Επί του διωγμού του Νέρωνος και των άλλων διωκτών Ρωμαίων Αυτοκρατόρων, αναβιώνει η αντίχριστος δύναμις, ήτοι εφαρμόζεται το «μέλλει αναβαίνειν εκ της άβυσσου». δ) Επί του Μεγάλου Κωνσταντίνου όμως αρχίζει ο προς την απώλειαν δρόμος του θηρίου, ο οποίος θα ολοκληρωθῆ με την κατ'αυτού νίκη του Αρνίου --Χριστού. Επομένως εδώ ισχύει η Τετάρτη και τελευταία κατάσταση του θηρίου «που υποβαστάζει την γυναίκα» ήτοι η απώλεια, «εις απώλειαν υπάγειν», όπως λέγει ο ιερός συγγραφέας. Η ερμηνεία περί του θηρίου έχει πολλές δυσχέρειες και έχουν διατυπωθῆ στο σημείο αυτό διαφορετικές απόψεις από τους ερμηνευτές. Οι γνώμες των εξηγητών κυμαίνονται μεταξύ καθαρώς ιστορικής και καθαρώς εσχατολογικής εκδοχής. Σύμφωνα με την τελευταία εκδοχή την εσχατολογική, η οποία υποστηρίζεται από τον Ειρηναίο, πρόκειται αποκλειστικώς για γεγονότα συνδεδεμένα με του εσχάτους καιρούς. Άλλοι βασιζόμενοι στους προσδιορισμούς του θηρίου νομίζουν ότι υπονοείται η αναβίωσις του Νέρωνος, σύμφωνα προς παλαιά γνωστή παράδοσι. Άλλοι πάλιν νομίζουν ότι πρόκειται περί της αντιτύπου της παλαιάς Βαβυλώνας, της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας δηλαδή της οποίας προαναγγέλλεται η πτώσις και η προσωρινή αναβίωσις (Αρέθας, Ανδρέας), ότι ακόμη πρόκειται περί του Σατανά, όστις, ναι μεν κατανικήθηκε, υπό του Ιησού Χριστού, αλλά αναβιώνει στο πρόσωπο του Αντιχρίστου γα να συντριβῆ τελεσιδικώς υπό του Κυρίου. Κάθε μια από τις γνώμες αυτές, έχει στοιχεία πιθανότητας.

Με το «ουκ έστιν» εκφράζεται ο προφητικός λόγος για την προσεχή κατάρρευσι της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, Με την θεία δύναμι, το προφητικό βλέμμα του Ευαγγελιστού διεισδύει στο βάθος. Δεν βλέπει απλώς την εικόνα της κοσμοκράτειρας Ρώμης επί των ημερών του, αλλά την ειδωλολατρική μητρόπολι, που θα σαρωθῆ σε λίγο, που θα πέση σαν χάρτινος πύργος...Με το «μέλλει αναβαίνειν εκ της άβυσσου και εις απώλειαν υπάγειν» διαδηλώνεται η βεβαιότης της οριστικής συντριβής και εξαφανίσεως κάθε αντιχρίστου δυνάμεως. Η ακράδαντος ελπίδα της συντριβής κάθε αντιχριστιανικής δυνάμεως, δεν περιορίζεται μόνον στο πρόσωπο της Ρωμαϊκής κοσμοκράτειρας, αλλά επεκτείνεται σε οποιαδήποτε άλλη αντίθεο κοσμοκρατορία δια μέσου των αιώνων και σ'αυτήν την κοσμοκρατορία του Αντιχρίστου κατά τους εσχάτους καιρούς. Η επαναλαμβανόμενη υπό διάφορους μορφάς δύναμις του Αντιχρίστου, η αναβάνουσα εκ της άβυσσου, θα ακολουθήση οπωσδήποτε τον δρόμο της συντριβής και της απωλείας. Η απώλεια περιμένει όλα τα όργανα του Αντιχρίστου. Η απώλεια είναι κατάληξις, όλων των αντιχρίστων δυνάμεων. Ο όλεθρος περιμένει και τον αντίχριστον κατά το τέλος του κόσμου.

Θλιβεροί Θαυμασταί

Εν τούτοις κατά τους χρόνους της προσωρινής ακμής και της ψεύτικης δόξας των αντιχρίστων δυνάμεων, θα υπάρχουν λιπόψυχοι και ασεβείς, που θα θαυμάζουν τις δυνάμεις αυτές. Θα υπάρχουν θλιβεροί θαυμασταί και προσκυνηταί των αντιθέων. Θα υπάρχουν δυστυχησμένοι κάτοικοι της γής, που θ'αποδίδουν τιμές στα όργανα του Αντιχρίστου και στον ίδιο τον Αντίχριστο στους εσχάτους καιρούς, λίγο προ της δευτέρας του Χριστού παρουσίας. Θλιβερούς, απαίσιους και προκλητικούς προσκυνητάς των αντιχρίστων δυνάμεων, είδαμε ήδη στο κεφάλαιο (Αποκ. Κεφ. ΙΓ'4). Είδαμε εκεί να θαυμάζουν το εκ της θαλάσσης αναβαίνον θηρίον και να προσκυνούν τον δράκοντα --Σατανά, που έδωσε εξουσία στο θηρίο. Είδαμε εκεί τους ασεβείς, τους οπαδούς του θηρίου, να θριαμβολογούν λέγοντας «τις όμοιος τω θηρίω, τις δύναται πολεμήσαι μετ'αυτού;». Ποιοί είναι τώρα εκείνοι που θαυμάζουν εδώ την αντίχριστο δύναμι; Ποιοί είναι εκείνοι που τρέμουν το θηρίον; Ποιοί είναι; Δεν αφήνει εδώ σκοτεινά σημεία ο εξηγητής άγγελος. Εξηγεί ότι οι θαυμασταί του θηρίου είναι οι λιπόψυχοι, οι ασεβείς κάτοικοι της γής, των οποίων τα ονόματα δεν είναι γραμμένα στο βιβλίο της ζωής. Η μη αναγραφή των ονομάτων αυτών στο «βιβλίο της ζωής» θέλει να μας υπογραμμίση την προαιώνια πρόγνωσι του Παντογνώστου Θεού. Θέλει να μας υπογραμμίση ότι ο Κύριος, γνωρίζει την πορεία όλων των ανθρώπων. Η περί προορισμού αντίληψις του προφήτου, είναι σύμφωνος προς την χριστιανική διδασκαλία, κατά την οποίαν ο προορισμός δεν είναι απόλυτος. Και όπως λέγει ο Απ. Παύλος εις αυτούς που σύμφωνα με την προαιώνια πρόθεσι του Θεού, έχουν κληθῆ και έχουν δεχθῆ την σωτηρία, όλα υποβοηθούν και συνεργάζονται για το καλόν τους (Ρωμ. Η'28). Ο Παντογνώστης Κύριος με το να προγνωρίζη, δεν σημαίνει ότι προδικάζει ή επηρεάζει τους μέλλοντας ασεβείς. Εκείνοι δεν γράφονται στο βιβλίο της ζωής, διότι με την θέλησίν τους δεν γίνονται τέκνα του φωτός αλλά οπαδοί των αντιθέων δυνάμεων. Ο Θεός όλους τους καλεί εις σωτηρίαν αλλ'αυτοί δεν θέλουν. Τυφλωμένοι είναι από την αμαρτίαν, τον εγωϊσμό και την ασέβεια οι θλιβεροί θαυμασταί των αντιχρίστων δυνάμεων. Γνωρίζουν οι λιπόψυχοι χριστιανοί και οι ασεβείς τις τρεις καταστάσεις του θηρίου. Γνωρίζουν ότι το θηρίον «ήν» προ Χριστού. Γνωρίζουν ότι «ουκ εστιν»... καίπερ εστιν ήτοι περιορίσθη υπό του Χριστού. Γνωρίζουν επίσης ότι, παρέσται, ότι θα εμφανισθῆ πάλι, όπως πράγματι ενεφανίσθη με τους διωγμούς. Δεν γνωρίζουν όμως ή μάλλον

δεν αναγνωρίζουν την τέταρτη κατάσταση του θηρίου, το «εις απόλειαν υπάγειν».

Το ήν και ουκ έστι και παρέσται του θηρίου, αποτελεί παρωδία του τίτλου του Θεού, όστις χαρακτηρίζεται ως «ο ών και ο ήν και ο ερχόμενος». Το «παρέσται» είναι μέλλον του πάρειμι, θα παρουσιασθή δηλαδή. Η επανεμφάνις του θηρίου, φέρνει στο νού μας τα αποκαλυπτικά λόγια του Απ. Παύλου (Β΄ Θεσσαλ. Β΄, 7-9) Οι αντίχριστες δυνάμεις δια μέσου των αιώνων είναι παρούσες, αλλά η δράσις και το έργον της ανομίας, ανεργείται και επεκτείνεται κατά τρόπο μυστικό, ώστε να μη γίνεται εξ'ολοκλήρου φανερόν. Υπάρχει εμπόδιο και δεν εκδηλώνεται όλη η θρασυτης και η αναισχυντία του Διαβόλου, όταν όμως λείψη το εμπόδιον, όταν δηλαδή έρθη η ώρα και επιτρέψει ο Κύριος, θα ξεσκεπασθή και θα φανερωθή ο άνομος, τον οποίον εν συνεχεία θα συντρίψη ο Κύριος... Η ερμηνεία του Ανδρέου περί του θηρίου, που βαστάζει την γυναίκα, συνοψίζεται ως εξής: «Τούτο το θηρίον ο Σατανάς εστιν, ος αποκτανθείς τω του Χριστού Σταυρώ πάλιν επί συντελεία αναζήν λέγεται, ενεργών εν σημείοις και τέρασι πλάνης δια του Αντιχρίστου την του Χριστού άρνησιν».

Οι Επτά Βασιλείς

Ο Άγγελος συνεχίζει την εξήγησίν του. Οι επτά κεφαλές, λέγει, σημαίνουν πρώτον «επτά όρη», πάνω στα οποία κάθεται η φαύλη γυναίκα και δεύτερον σημαίνουν «επτά βασιλείς»... Η κατανόησις ενταύθα χρειάζεται νού και σοφία. Σοφία, όχι κοσμική, αλλά πνευματική. (Αποκ. ΙΖ΄9). Οι επτά κεφαλές, συμβολίζουν ακόμη επτά βασιλείς ασεβείς και διεφθαρμένες. Από αυτές οι πέντε έπεσαν, η μία υπάρχει ακόμη. Η άλλη, η του Αντιχρίστου δεν ήλθεν ακόμη. Και όταν όμως έλθη θα είναι λιγόχρονη, παροδική. Και το θηρίον, το οποίον υπήρχε και δεν υπάρχει πλέον, είναι και αυτό ο όγδοος βασιλεύς, σαν τους προηγουμένους επτά «κατά τα φρονήματα και την κακία». Και αυτό θα είναι παροδικό, διότι βαδίζει στην καταστροφή. «Ωδε η σοφία», λέγοντας ο άγγελος εννοεί ότι για να κατανοηθούν αυτά χρειάζεται φωτισμένος και καθαρός νους. Ο ερμηνευτής Ανδρέας λέγει «Πνευματικών όντων των ερμηνευομένων, πνευματικής σοφίας και ου κοσμικής χρεία προς το νοήσαι τα λεγόμενα».

Η αντίχριστη Ρώμη, η «επτάλοφος» ήταν κτισμένη επί επτά λόφων. Όπως είπε όμως και ο άγγελος, σημαίνουν και επτά βασιλείς. Ποίοι είναι οι επτά βασιλείς; Η πίο αξιοπρόσεκτη ερμηνεία στο σημείο αυτό είναι η γνώμη του Ανδρέου και Αρέθα, σύμφωνα με την οποίαν η λέξις «βασιλείς» δεν εννοεί πρόσωπα συγκεκριμένα, αλλά κοσμοκρατορίες και μάλιστα αντίθετες. Τέτοιες κοσμοκρατορίες ήσαν η Αιγυπτιακή, η Ασσυριακή, η Βαβυλωνιακή, η Περσική και η Ελληνική, οι οποίες στον καιρό που έγραφε ο Ιωάννης την Αποκάλυψη είχαν πέσει. Είχαν πέσει, λοιπόν, οι πέντε αυτές βασιλείς. Η έκτη αντίχριστος κοσμοκρατορία, που υπήρχε κατά τους χρόνους του συγγραφέως, ήταν η Ρωμαϊκή, «ο εις εστιν». Η αναμενόμενη εβδόμη κοσμοκρατορία, που δεν ήρθε ακόμη, όπως λέγει ο Ιωάννης, θα είναι του Αντιχρίστου. Αλλά και η τελευταία βασιλεία, θα είναι προσωρινή, παροδική όπως και οι άλλες. Και ασφαλώς πρέπει να σημειωθή, ότι προτού έλθη η βασιλεία αυτή θα έλθη μία περίοδος βασιλείας, που θα εκπροσωπείται ττρόπον τινά ο Αντίχριστος με όργανά του, χριστιανοδιώκτες και Αντιχρίστους κυβερνήσεις και εξουσίες. Νομίζομεν, ότι επιβάλλεται να κάνωμε και την εξής σκέψι. Να νοήσωμεν δηλαδή τον αριθμό επτά των βασιλέων σαν συμβολικό. Να νοήσωμεν δηλαδή μήπως με το επτά θέλει να φανερώση ο συγγραφεύς, στο πλήρωμα του χρόνου, το σύνολον, το πλήθος των αντιθέων δυνάμεων γενικώς, και την παροδικότητα των διαφόρων κοσμικών εξουσιών, χριστιανομάχων αρχών και καθεστώτων, διότι το επτά σημαίνει και το πλήρες, όπως εξηγήσαμε προηγουμένως. Την προσωρινότητα και το βραχύβιο των εκπροσώπων της κοσμοκρατορίας των αντιχρίστων το τονίζει η χαρακτηριστική συμβολική φράσις: «Και όταν έλθη ολίγον αυτόν δει μέιναι». Η διάρκεια των αντιχρίστων κρατών, αν συγκριθή με την αιωνιότητα, είναι χρόνος ολίγος, μικρός και φευγαλέος. Όπως ασφαλώς χρόνος μετρημένος και λιγοστός θα είναι και εκείνος των ημερών της κυριαρχίας του Αντιχρίστου.

Το κείμενο ενω ομιλεί για επτά βασιλείς αναφέρει και όγδοο βασιλέα. Ποιός είναι ο βασιλεύς αυτός. Τί συμβολίζει; Δεν πρόκειται για αντίφασι κατ'αρχήν. Ο όγδοος βασιλεύς δεν υπολογίζεται σαν όγδοος, διότι δηλώνει σαφώς ο συγγραφεύς ότι αυτός δεν είναι ξεχωριστό πρόσωπο, αλλά εκ των «επτά έστι». Η δήλωσις αυτήν φανεράνει την καταγωγή του. Δείχνει, ότι αυτός ήταν ο εμπνευστής των προηγουμένων βασιλέων. Ο όγδοος βασιλεύς δεν είναι κεφαλή του θηρίου, αλλά ολόκληρο το θηρίο, και επομένως συνυπάρχει στις αντίχριστες κοσμοκρατορίες. Είναι ομόψυχος και ομότροπος των προηγουμένων βασιλέων. Έχει πνευματική συγγένεια με αυτούς. Ορθώς παρατηρεί ο Αρέθας, «ότι μία εστι η βασιλεία του Αντιχρίστου, κán εις πολλούς τόπους και χρόνους κατακερματίζεται». Γεγονός πάντως παρήγορο και ελπιδοφόρο για τους πιστούς είναι το ότι το θηρίο το οποίον πρόκειται ν'ανέβη εκ της αβύσσου, δεν έχει μεγάλα περιθώρια δράσεως. Η μοναρχία του Αντιχρίστου, με δυο λέξεις είναι βραχύβια και το τέλος της είναι η βεβαία συντριβή και απόλεια, «υπάγει εις την απόλειαν».

Αποκ. ΙΖ 12. Έρχεται τώρα ο άγγελος να μας πη τι σημαίνουν τα δέκα κέρατα του θηρίου. Συμβολίζουν δέκα βασιλείς, που δεν εβασίλευσαν ακόμη, αλλά παίρνουν εξουσία σαν βασιλείς, για πολύ μικρό χρονικό διάστημα, κατά το οποίον θα βασιλεύσουν μετά του θηρίου. Αυτοί έχουν τα ίδια φρονήματα, την δύναμί τους δε και την εξουσίαν τους την παρέχουν στο θηρίον. Όλοι αυτοί άτιμα και μοχθηρά όργανα του θηρίου, θα πολεμήσουν εναντίον του Αρνίου --Χριστού. Το Αρνίον, ο Χριστός θα τους νικήση, βεβαίως, διότι είναι Κύριος κυρίων και Βασιλεύς βασιλέων. Και αυτοί, που είναι μαζί Του και αποτελούν την ευλογημένη παράταξί Του, είναι οι πιστοί, οι διαλεγμένοι και προσκεκλημένοι από τον Θεόν.

Τα δέκα κέρατα εδώ ερμηνεύονται ως δέκα βασιλείς. Η ερμηνεία όμως αυτή δεν είναι κυριολεκτική και απόλυτη διότι πίο κάτω λέγει ότι εκείνοι δεν έλαβαν βασιλικήν εξουσίαν ακόμη, αλλ' «ως βασιλείς μίαν ώραν λαμβάνουσι μετά του θηρίου». Δεν είναι επομένως βασιλείς, αλλά «ως βασιλείς». Νοούνται δε πιθανώς ηγεμόνες υποτελείς και σύμμαχοι στον Αντίχριστο. Πρόκειται, ίσως, περί ηγεμόνων αντιθέων, κρατών και συστημάτων οι οποίοι αποδεικνύονται στενοί συνεργάται και σύμμαχοι του θηρίου. Ίσως συμβολίζουν οι «ως

βασιλείς» αναφερόμενοι παροδική αντίχριστο εξουσία ή συστήματα κοινωνικά, πολιτικά και φιλοσοφικά που εξυπηρετούν προσωρινά το θηρίον, τον Αντίχριστον. Τέτοια συστήματα είναι π.χ. ο υλισμός, ο κομμουνισμός, ο πανθεϊσμός, ο σιωνισμός, ο εθνικοσοσιαλισμός, ο μασωνισμός, τα οποία αναπτύσσονται στα αντίχριστα κυρίως κράτη. Και πράγματι, όλοι οι αντίχριστοι αυτοί ηγεμόνες, καθώς και τα αντίχριστα συστήματα, είναι όργανα υποτελή του Σατανά. Από εκείνον παίρνουν την δύναμιν και την εξουσίαν, για να συμβασιλεύουν για λίγο. Απο τον Σατανά δανείζονται την προβολή τους και την προσωρινή ψεύτικη εντύπωση, που προκαλούν. «Ούτοι μίαν γνώμην έχουσι». Όλοι αυτοί συμφωνούν μεταξύ τους αφού πηγή δυνάμεως και εμπνεύσεως τους, είναι ο Σατανάς. Το θηρίο, τον Αντίχριστο αναγνωρίζουν σαν αρχηγό τους και στην υπηρεσία το προσφέρουν και την δύναμίν τους και την εξουσία τους. Στο θηρίο, στον πνευματικό συγγενή τους, τα παραχωρούν όλα. Η ομογνωμοσύνη των ηγεμόνων δείχνει την εξάρτησή από το θηρίον, και δικαιολογεί το κατά του Χριστού μίσος των. Οι δέκα βασιλείς, λοιπόν, είναι το πλήθος των αντιχρίστων δυνάμεων υπό διάφορες μορφές, οι οποίες διά μέσου των αιώνων πολεμούν τον Χριστόν και την Εκκλησία. Είναι οι πολέμιοι του Αρνίου --Χριστού. Είναι το πυκνό στράτευμα των συμμάχων του εωσφόρου, που πολεμάει στο πέρασμα των αιώνων, τον Ιησούν και τον σωτήριον Λόγον Του. Στα χρόνια της αντιχρίστου Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας τον ρόλο των δέκα κεράτων είχαν όλοι οι ηγεμόνες, οι έπαρχοι, οι στρατηλάται, η ειδωλολατρία, οι ιερείς των ειδώλων και οι βωμοί.

«Ούτοι, μετά του Αρνίου πολεμήσουσι και το Αρνίον νικήσει αυτούς» λέγει ο ιερός Συγγραφεύς. Πώς να συγκριθούν μαζί με τον Κύριο των κυρίων και Βασιλέα των βασιλείων; Προαναγγέλλεται εδώ η εσχατολογική πάλη μεταξύ των συμμαχικών οργάνων του Αντιχρίστου και του Αρνίου. Της μεγάλης εκείνης πάλης, προεικόνισις είναι η κατά του Χριστού και των οπαδών του διωγμοί. Και δεν είναι ασφαλώς μόνον οι διωγμοί του Ρωμαϊκού κράτους, αλλά οι διωγμοί κάθε αντιχρίστου εξουσίας, κάθε αντιθέου καθεστώτος και κάθε χριστιανομάχου αιρέσεως. Η πάλη θα καταλήξη στον θρίαμβο του Χριστού και όλων των πιστών οπαδών του, των συνδεδεμένων μαζί του. Οι συναγωνιστάι και θιασώται Του Κυρίου, ονομάζονται κλητοί, εκλεκτοί, πιστοί. Τα τρία συνώνυμα κοσμητικά επίθετα φανερώνουν την κατά Χριστόν αξίαν των οπαδών του. Έχει μεγάλη σημασία το γεγονός, ότι μένουν πιστοί. Διότι τί έβλεπαν; Έβλεπαν το επτακέφαλον και δεκακέρατον θηρίον από το ένα μέρος, από το άλλο μέρος το πράον, άκακον και ήμερον Αρνίον. Εκείνοι οι ηγεμόνες, είτε ανεξάρτητοι, είτε υποτελείς, είναι εφήμεροι. Το Αρνίον όμως έχει από τον Εαυτόν του την Αρχήν και την Εξουσίαν. Αποκ. ΙΖ΄ 15. Εξηγεί εν συνεχεία ο συγγραφεύς τι συμβολίζουν τα νερά, πάνω στα οποία κάθεται η γυναίκα. Η «Πόρνη» είναι όπως εξηγήσαμε η διεφθαρμένη πόλις Ρώμη. «Κάθηται» πόρνη σημαίνει κυριαρχεί και εξουσιάζει σε πολλούς λαούς και έθνη η Ρώμη. Και δεν σημαίνει απλώς κυριαρχεί, αλλά καταδυναστεύει λαούς και έθνη, στα οποία μεταφέρει την διαφθορά και την εξαχρείωσι. Τα καταδυναστεύει χάριν του αφέντου της του Διαβόλου.

Η τιμωρία της πόρνης

Το πλήθος των ανομημάτων της δεν θα περάση έτσι, χωρίς τιμωρία. (Αποκ. ΙΖ΄ 16). Και τα δέκα κέρατα, λέγει ο άγγελος, τα οποία συμβολίζουν ηγεμόνες, άρχοντες και αντίχριστες εξουσίες, καθώς και το θηρίο, που τους εμπνέει όλους αυτούς, χωρίς καμμία εξαίρεσι, θα μισήσουν την διεφθαρμένη γυναίκα, την ειδωλολατρική Ρώμη δηλαδή θα στρέψουν το αβυσσαλέο μίσος τους εναντίον της αντιχρίστου κοσμοκρατορίας της Ρώμης. Θα εξεγερθούν εναντίον της, σαν ασυγκράτητη θύελλα. Θα καταφάγουν της σάρκες της, θα την κατακάψουν κυριολεκτικώς. Η Ρώμη ταπεινώνεται πρώτα από εκείνους, που τους είχαν συμμάχους και υποτελείς ηγεμόνας. Την εξευτελίζουν, την γδύνουν από κάθε αίγλη, πλούτο και εξουσία. Η αντίθεος Ρωμαϊκή εξουσία γίνεται μισιτή από τους υποστηρικτάς οπαδούς της. Η αντίχριστος δύναμις έχει πάντοτε μέσα της τα σπέρματα της αυτοκαταστροφής της... Όντως η Ρώμη λειηλατείται με μίσος και πυρπολείται από τους συμμάχους λαούς της και ιδιαίτερα από τον Αλάρικον τον φύλαρχον των Γόθων, κατά το 410 μ.Χ. Η προφητεία της Αποκαλύψεως, εξεπληρώθη κατά γράμμα, όπως μας πληροφορεί η ιστορία. Αλλά την ίδια αυτή καταστροφή θ'αντιμετωπίζουν δια μέσου των αιώνων, οι αντίχριστες κοσμοκρατορίες. Η συνεργασία με τον Σατανά οδηγεί στον καταποντισμό! Βλέποντας το τέλος της αντιχρίστου Ρώμης, διερωτώμεθα σήμερα, 1) Ποιό θα είναι το τέλος του άθεου κομμουνισμού της Ρωσίας; (ΑΣ ΣΗΜΕΙΩΘΕΙ ΟΤΙ Ο ΕΡΜΗΝΕΥΤΗΣ ΧΑΡ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΕΓΡΑΨΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΟ 1974!!!! ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΗΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΣΗΜΕΡΑ! 2) Ποιό θα είναι το τέλος και του αθέου υλισμού της Δύσεως; 3) Ποιό θα είναι το τέλος του αντιχρίστου Σιωνισμού --Μασωνισμού της Αμερικής; Ο Κύριος γνωρίζει την τιμωρία η οποία θα επιπέση επί όλων αυτών των αντιθέων δυνάμεων...

Παραχώρησις Θεού

Δεν είναι ανεξήγητο πάντως, ότι οι συμμαχικές αντίχριστες βασιλείες αλληλοτρώγονται. (Αποκ. ΙΖ΄ 17). Ο Θεός λέγει που υποτάσσει και τους κακούς στα σχέδιά Του, έδωσε στις καρδιές τους βουλή και απόφασι να κάνουν το θέλημά Του και να συμφωνήσουν με μία γνώμη μεταξύ τους και να δώσουν την βασιλεία τους στο θηρίο, μέχρις ότου πραγματοποιηθούν πλήρως οι λόγοι του Θεού. Η σατανική συμμαχία της Αντιχρίστου Ρώμης και των αντιχρίστων υποτελών της, ήταν παραχώρησις Θεού, ώστε να καταστραφούν αμοιβαίως. Ο Θεός έδωκεν εις τας καρδιάς αυτών ποιήσαι την γνώμην αυτού, όπως υπογραμμίζει. Και ο άγγελος εξηγητής κλείνει την παρεχομένη στον ιερό συγγραφέα ερμηνεία με (Αποκ. ΙΖ΄ 18) την επεξήγησι ότι η γυναίκα την οποίαν είδες, είναι η πόλις η μεγάλη, η Ρώμη, η οποία εκτείνει τώρα την κυριαρχία της πάνω στους βασιλείς της γής. Δηλώνει λοιπόν εδώ σαφώς ο άγγελος ότι πρόκειται περί πόλεως. Η ταυτότης της πόλεως δεν κατονομάζεται, αλλά γίνεται τούτο εντελώς ευκολονόητο. Η επί του θηρίου και των υδάτων καθημένη

γυναίκα είναι σύμβολο της μεγάλης πόλεως Ρώμης. Γενικότερα όμως η φαύλη αυτή γυναίκα, είναι σύμβολο κάθε αντιχρίστου κοσμοκρατορίας και ασφαλώς σύμβολο της έδρας και της αρχής του Αντιχρίστου κατά τους εσχάτους χρόνους. Η γυναίκα αυτή είναι γενικώς «η εν τω πονηρώ κειμένη» όψις του κόσμου. Η αντίχριστος δύναμις χαρακτηρίζεται ως «η έχουσα βασιλείαν επί των βασιλείων της γής». Σε πόση σκέψη πρέπει να μας βάλουν οι λέξεις αυτές!

Συμπεράσματα

1. Η περιγραφόμενη γυναίκα είναι η αντίχριστος Ρώμη χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η εκπλήρωση της προφητείας τελειώνει στην Ρώμη, αλλά περιλαμβάνει γενικώς, κάθε δια μέσου των αιώνων, μισόχριστη βασιλεία και εξουσία του κόσμου τούτου και ανταποκρίνεται πλήρως στην πρωτεύουσα του Αντιχρίστου των εσχάτων καιρών. Τούτο προκύπτει από το ότι α) ονομάζεται Βαβυλών β) πίνει το αίμα των μαρτύρων γ) κείται επί επτά λόφων δ) είναι πόλις που έχει βασιλείαν επί των βασιλείων της γής.
2. Η περιγραφόμενη γυναίκα συμβολίζει κάθε πρωτεύουσα αντιχρίστου κοσμοκρατορίας δια μέσου των αιώνων και την Αντίχριστον εξουσίαν των εσχάτων καιρών.
3. Η αντίχριστος δύναμις και εξουσία της είναι προσωρινές.
4. Τό όργιο της ασεβείας και των εγκλημάτων της τιμωρείται
5. Ο κρίμα της είναι ερήμωσις, γύμνωσις, κατακερματισμός και φωτιά
6. Οι θλιβεροί οπαδοί της γυναίκας και του θηρίου ακολουθούν τον δρόμον της απωλείας, διότι με τα έργα τους έγιναν θαυμασται του θηρίου.
7. Όλοι οι βασιλείς σύμμαχοι του Αντιχρίστου και ο Αντίχριστος θα συντριβούν στην μάχη τους εναντίον του Αρνίου
8. Το Αρνίον και οι οπαδοί του, οι κλητοί, εκλεκτοί και πιστοί θα νικήσουν τελικά και θα θριαμβεύσουν.

Ο Θρήνος της Βαβυλώνας

Ποιοί θα είναι οι τιμωροί της μιαρής Βαβυλώνας-Ρώμης; Θα είναι οι ίδιοι οι τέως σύμμαχοί της, οι συμπορνεύοντες στην ασέβεια και συγκολυμπώντες στα βδελύγματα της κακίας, της ανομίας και της ανηθικότητας. Θα είναι οι πρώην σύμμαχοί της, τους οποίους η θορυβώδης Βαβυλώνα --Ρώμη πότισε με το αμαρτωλό κρασί της ανηθικότητας και του εγκλήματος. Είναι μια πτώσις τρομακτική, που την συντριβήν της συνοδεύουν μακάβριοι θρήνοι. Θρηνούν όλα τα πνευματικά παιδιά της ανομίας της. Ενώ όμως θρηνούν στην καταστροφή της όλοι οι συνένοχοι και συνεργοί της θηριωδίας και των ανοσιουργημάτων της, οι πιστοί αισθάνονται χαρά, ανακούφισι και αγαλλίαση.

Αποκ. ΙΗ' 1. Ο άγγελος εδώ κατεβαίνει με εξουσίαν μεγάλην. Να φανερώση την θείαν βουλήν, περί της μεγάλης καταστροφής της Βαβυλώνας-Ρώμης. Είναι γεμάτος λάμψι, γεμάτος δόξα. Είναι απεσταλμένος του Θεού, όργανος της εξουσίας Του. «Επεσεν, έπεσεν Βαβυλών η μεγάλη»...Το μελλοντικό αυτό, για την εποχή του συγγραφέως γεγονός, το διαλαλεί ο αγγελιοφόρος του ουρανού, με συγκλονιστική βεβαιότητα και με πανηγυρικό τόνο. Η καταστροφή λοιπόν, αφενός μεν της Ρώμης και αφ' ετέρου της μελλοντικής πρωτεύουσής, του αντιχρίστου, θεωρούνται τόσο βέβαια γεγονότα, ώστε να περιγράφονται σαν να έχουν ήδη συμβή κατά το παρελθόν. Εις αυτήν μάλιστα την απάισια Βαβυλώνα του Αντιχρίστου των εσχάτων καιρών είναι δυνατόν να εφαρμοσθούν πέρα ως πέρα τα όσα αναφέρονται εδώ στην καταστροφή της Βαβυλώνας. Την τρομοκρατική ερήμωσι υπογραμμίζει το γεγονός, ότι τίποτε αγαθό δεν μπορεί να κατοικήση εκεί πλέον. Το προφητικόν βλέμμα του Ευαγγελιστού, την βλέπει πλέον έρημη, ερείπιο, κατοικητήριο των δαιμόνων, καταφύγιο κάθε πονηρού και ακάθαρτου πνεύματος.

Το γεγονός ότι υπάρχει ακόμη η Ρώμη, και μετά την καταστροφή της από τον Αλάριχο, δεν μειώνει την σημασία της συντριβής και της πτώσεως. Πρέπει λοιπόν να ξέρουμε, ότι από την παλαιά εκείνη χριστιανομάχο πρωτεύουσα, την ειδωλολατρική Ρώμη που καταστράφηκε, δεν έμεινε μόνο το όνομα. Εκεί κατοικεί ο Πάπας με το κράτος του, ο οποίος έκαμε και κάνει μεγάλο κακό στον Χριστιανισμό. Παράλλαξε την ορθή πίστι του Χριστού. Έφυγε από «την Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν». Έκαμε δική του Εκκλησία κοσμική. Περίωρισε τον Χριστόν εις τον ουρανόν, για να μείνη αυτός κυρίαρχος επί της γής. Το κακό που έκαμεν ο Σατανάς στον Χριστιανισμό διά του Πάπα της Ρώμης μέχρι σήμερα, δεν το έχει κάνει με άλλους. Μόλις το 1941 -44 έσφαζεν ο Παπισμός στην Σερβίαν, 800.000 πιστούς οπαδούς του Χριστού.

Πολλά κέντρα, πρωτεύουσες, ή και έθνη ακόμα, τα οποία θα είναι σαν την μεγάλη πόρνη, την αντίχριστο Βαβυλώνα --Ρώμη, που είδαμε, θα συντριβούν και θα ερημωθούν, και θα γίνουν τόποι άξιοι μόνον για κατοικητήρια δαιμόνων, δια μέσου των αιώνων. Όταν λοιπόν, διαβάσετε τις λέξεις «ειδωλολατρική Ρώμη, «Βαβυλώνα --Ρώμη», «νέα βαβυλώνα» κλπ.. ο νους σας να πετάη μακρύτερα. Να σκέφτεται, την τιμωρία κάθε αντιχρίστου μεγάλου ή μικρού Κράτους, την τιμωρία κάθε μεγάλης δυνάμεως, που πολεμάει τον Χριστόν και την Εκκλησία. Η καταστροφή της Βαβυλώνας --Ρώμης είναι συμβολική. Εννοείται, επομένως, και η καταστροφή πολλών αλαζονικών εθνών που πολεμούν δια μέσου των αιώνων την Εκκλησίαν. Μη σας εντυπωσιάζει η υλική τους δύναμις και ο υπερεξοπλισμός τους, σε όποια εποχή κι αν ζήτε. Την ασέβειά τους κοιτάζτε, αν θέλετε να βγάλετε σωστά συμπεράσματα. Όλα τα ασεβή και αντίχριστα έθνη θα συντριβούν, όπως και ο Αντίχριστος των εσχάτων καιρών.

Ποιά είναι η αιτία αυτής της πτώσεως, αυτής της τιμωρίας; Είναι η προκλητική απιστία η ασέβεια και η αποστασία από τον Θεό. Την καταστροφή την ετοιμάζει η αμαρτία. Το φούντωμα της αποστασίας και της φαυλότητας διαδέχεται η δικαία οργή του Θεού. Η Βαβυλών ήταν η πρωτεύουσα της αποστασίας. Εκείνη πότισε με το κρασί της πορνείας όλα τα έθνη στην ασέβεια, στο πάθος της αποστασίας από τον Θεόν. Αυτή κήρυξε την ειδωλολατρία επίσημη θρησκεία και ώπλισε όλους τους βασιλείς της γής εναντίον του Χριστού και της Εκκλησίας. Θα πέσουν παρόμοιες Βαβυλώνες, που μεθούν λαούς στην αποστασία και την ασέβεια και που γίνονται οδηγοί φαυλότητας σ'όλον τον κόσμο.

Η Βαβυλών πέφτει διότι δεν αρκέσθηκε μόνο στην δική της ασέβεια, αλλά έγινε αιτία ν'αποστατήσουν και άλλα έθνη, γιαυτό λέγει «Και οι βασιλείς της γής μετ'αυτής επόρνευσαν».

Τιμωρείται επίσης για την αλαζονεία και την ηδυπάθειά της. Από το μεγάλο πάθος της ακολασίας της πλούτησαν οι έμποροι της γής. Από τον ασυγκράτητο πόθο της σαρκικής ζωής, των ασεβών κατοίκων της, πλούτησαν οι έμποροι της γής. Η φαυλότητα άνοιξε δρόμους πλουτισμού στους εμπόρους της γής. Εμπόριο λευκής σαρκός, σωματεμπορία, αγορές έρωτος και όλα τα μέσα της ανηθικότητας έπεσαν στα χέρια βδελυρών εμπόρων. Τα επαγγέλματα βδελυρά ανάλαβαν υπό την προστασίαν τους έμποροι της χυδαιότητας και εκμεταλλευόμενοι την επικρατούσα κατάστασιν της διαφθοράς, την πυρετώδη ζήτησι της ακολασίας, επλούτησαν. Οι φαύλοι όσα άσπλαχνα άρπαξαν από τον ιδρώτα των πτωχών, των πονεμένων και καταφρονεμένων, τα έρριξαν στο αγόρταγο κοφίνι της ηδονής τους και πλούτησαν, με τα άνομα κέρδη τους, ανήθικους εμπόρους. Βασιλείς και έμποροι είναι εδώ χαρακτηριστικά πρότυπα υλικής δυνάμεως και θιασώται του Μαμμωνά. Γεμάτοι αγωνίαν παρακολουθούμε το θλιβερό και ψυχοκτόνο αυτό εμπόριο στον καιρό μας. Βλέπομε το ηφαιστειώδες «στρήνος» να προκαλή σεισμό. Ζούμε σε μια εποχή σαρκολατρίας. Θλιβεροί και απαίσιοι έμποροι έχουν απλώσει τα δίκτυα με δολώματα την ηθική κατάπτωσι. Εμπορεύονται τα κατώτερα ένστικτα του ανθρώπου. Έντυπα ψυχοφθόρα, γυμνά, σέξ, θεάματα, ρυπαρογραφήματα, κινηματογράφος διαφθοράς, καταστήματα και χώροι ακολασίας, όλα έχουν γίνει, για να ικανοποιήσουν το «στρήνος» την σφοδρή επιθυμία της φαύλης ζωής, και ν' αρπάζουν το χρήμα, να πλουτήσουν εμπόρους της ανομίας. Προσφέρουν οι διεφθαρμένοι αυτοί αφειδώς στο σατανικό κουμπαρά, χωρίς περίσκεψι, χωρίς ντροπή, ενώ τρέμει το χέρι τους και αποστρέφεται το βλέμμα τους σε ώρες κρίσιμες πτωχών ανθρώπων και σε περιπτώσεις επιτακτικής συμβολής για έργα αγάπης, αρετής και ιεραποστολής. Ο Κύριος γνωρίζει ποιά τιμωρία περιμένει την σημερινή θλιβερή Βαβυλώνα, που με την φαυλότητά της, πλουτίζει τους απαίσιους εμπόρους του κακού όλης της γής. Ανάλογα χωρία που αναφέρονται στη ιστορική καταστροφή της πόλεως Βαβυλώνας συναντούμε και στην Π. Διαθήκη όπως (Ησ. ΙΓ' 19) «Και έσται Βαβυλών, ή καλείται ένδοξος από βασιλέως Χαλδαιών, όν τρόπον κατέστρεψεν ο Θεός Σόδομα και Γόμορρα», (Ιερ. ΚΗ' 37) «Και έσται Βαβυλών εις αφανισμόν, και ου κατοικηθήσεται».

Τέλος σημειώνομε, ότι μερικοί ερμηνευταί λέγουν, ότι το χωρίο «έπεσεν, έπεσεν Βαβυλών η μεγάλη...» εννοεί τον ένα, τον υπερφίαλο και αλαζονικό Πάπα. Κατ'επέκτασιν παρέχεται συνεπής ερμηνεία και στην συνέχεια, ότι δηλαδή η αίρεσις του Παπισμού έγινε κρασί κραιπάλης, κρασί ασεβείας και ότι με το εγκόσμιο και βλάσφημο αυτό κατασκεύασμα, ώρμησαν σαν όρνεα εναντίον της Ορθοδόξου Χριστιανοσύνης, με τους Παπικούς απεσταλμένους και με την Ουνία και ακόμη πλούτησαν σαν έμποροι της γής...

Εξελθε...ο Λαός μου

Η προαναγγελία για την καταστροφή της Βαβυλώνας διακόπτεται από μιá παρένθεσι αγαλλιáσεως και ενθαρρύνσεως για τους πιστούς. Είναι φωνή από τον ουρανό που καλεί τον λαό του Θεού να φύγη μακριά από την φαύλη αυτή πρωτεύουσα, η οποία προορίζεται πλέον για τιμωρία. (Αποκ ΙΗ' 4). Εβγάτε έξω από την αμαρτωλή και μολυσμένη πόλι εσείς, που είσθε λαός μου, για να μή γίνεστε συμμέτοχοι της αμαρτίας της Βαβυλώνας, για να μη μολυνθήτε και πάρετε έτσι μερίδιο της τιμωρίας. Εβγάτε διότι η τιμωρία είναι άφευκτη, αφού οι αμαρτίες της πόλεως ανέβηκαν ως τον ουρανό, προκλητικά μπροστά στον Θεό. Η θεία δικαιοσύνη έχει μπροστά της τις αδικίες της πόλεως... Η Ουράνια φωνή, φέρει στο νού μας τα λόγια του προφήτου Ιερεμία, που αναφέρονται σε παρόμοια περίπτωσι τιμωρίας της ιστορικής Βαβυλώνας από τους Χαλδαίους. (Ησ ΜΠ' 20) «Εξελθε εκ βαβυλώνας φεύγων από των Χαλδαιών»... (Ησ. ΝΒ' 11) «Απόστητε, απόστητε, εξέλθετε εκείθεν και ακαθάρτου μη άπτεσθε». Επίσης μιλώντας ο Κύριος για τον όλεθρο και την ερήμωσι της Ιερουσαλήμ υπό των Ρωμαίων προσθέτει «Τότε οι εν τη Ιουδαία φευγέτωσαν επί τα όρη» (Λουκ ΚΑ' 21). Αυτά τα είχαν υπ'όψιν των οι χριστιανοί και έφυγαν στα βουνά κατά την πολιορκίαν της Ιερουσαλήμ επί Τίτου και έτσι εσώθησαν.

Αυτήν την ουράνια φωνή για την οποίαν μιλάει εδώ ο Ευαγγελιστής, την διάβασαν στην Αποκάλυψι και την πρόσεξαν οι Χριστιανοί της Ρώμης. Υπήκουσαν στην εντολή του Θεού. Και όπως αναφέρουν ο Άγιος Ιερώνυμος και ο Ιερός Αυγουστίνος, όταν επρόκειτο να καταστραφή η Ρώμη, από τον Αλάριχο τον 410 μ.Χ. πλήθος Χριστιανών βγήκαν έξ από την αμαρτωλή πόλι και σώθηκαν. Μεταξύ αυτών που σώθηκαν ήταν και ο Άγιος Ιννοκέντιος, η Αγία Μελάνη και πολλοί άλλοι Χριστιανοί. Τόσο ήταν το πλήθος των εξελθόντων και σωθέντων Χριστιανών, ώστε γέμισεν απ'αυτούς η Αίγυπτος, η Αφρική και η Παλαιστίνη, όπως αναφέρουν οι ιστορικοί. Με το εξελθε, δεν θέλει απλώς να προσδιορίση μόνον τον τόπον. Απομάκρυνσιν κυρίως των πιστών από τα έργα τα βδελυρά, των φαύλων κατοίκων της αντιχρίστου Ρώμης και κάθε αντιχρίστου πόλεως, μέχρι και της πρωτεύουσας του Αντιχρίστου, θέλει να τονίση η ουράνια φωνή. Η απομάκρυνσις, όχι τοπική, αλλά τροπική, είναι επιβεβλημένη, διότι, όπως λέγει ο Απ. Παύλος: «τίς δε συγκατάθεσις ναώ Θεού μετά ειδώλων; υμείς γαρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονται μοι λαός (Β' Κορ. Στ', 16). Που σημαίνει, ποιός συμβιβασμός και ποιά συνύπαρξις μπορεί να νοηθή, μεταξύ του Ναού του Θεού και του ναού των ειδώλων; Διότι σεις οι Χριστιανοί είσθε Ναός του Θεού του ζώντος. Έτσι παραγγέλλει ο Θεός στην Π. Διαθήκη, ότι «θα κατοικήσω μεταξύ αυτών και εντός αυτών και θα περιπατήσω ανάμεσά τους και θα είμαι εγώ ο Θεός τους και θα είναι αυτοί λαός μου». Μένοντες οι πιστοί μακριά από την αποστασία την ασέβεια και τον ηθικό ξεπεσμό της Βαβυλώνας, δεν κινδυνεύουν να παρασυρθούν από τον οίνον της πορνείας της. Δεν κινδυνεύουν να γίνουν μέτοχοι της καταπτώσεώς της. Η συμμετοχή στις αμαρτίες θα έχη ανάλογη πληρωμή με τιμωρίες. (Β' Κορ. Στ' 14) Μη συνδέεσθε, λέγει, και μη συνοδοιπορείτε με τους απίστους. Διότι ποιά συνάφεια και ανάμειξις μπορεί να υπάρχη μεταξύ της δικαιοσύνης και της παρανομίας; Ποιά επικοινωνία μεταξύ φωτός και σκότους;

Ζούμε σε μιá κοινωνία σφυρηλατημένη από το υλικό συμφέρον και την διαφθορά. Γύρω μας κοχλάζει ο θυμός του οίνου της ασεβείας. Η αποστασία είναι ολοφάνερη. Ζούμε σε μιá εποχή που έχει αρκετό πνεύμα αντιχρίστου, σε μιá σμικρογραφία της Βαβυλώνας --πρωτεύουσας του Αντιχρίστου των εσχάτων καιρών. Την αποστασία αυτή την υπογραμμίζουν η βλασφημία, η αναληγσία στον ανθρώπινο πόνο, η θηριωδία στην εκμετάλλευσι, ο άνομος πλουτισμός, η πυροφλεγής ανηθικότης, η κατάργησις κάθε Παραδόσεως, η άρνησις και ο υλισμός. Μέσα στην σύγχρονη αυτή Βαβυλώνα πνιγηρός είναι ο άνεμος. Επιθανάτιος ρόγχος κυριαρχεί. Η ουράνια φωνή όμως μας καλεί να σωθούμε. «Εξελθε εξ'αυτής ο λαός μου»,

λέγει.

Και εν συνεχεία η ουράνια φωνή απευθύνεται προς τους εχθρούς της Βαβυλώνας, τους επιτιθεμένους εναντίον της και τους προτρέπει να της ανταποδώσουν όχι απλώς όσα κακά έπραξε εις βάρος τους, αλλά διπλάσια. (Αποκ ΙΗ΄6). Διπλασιάστε τα κτυπήματά σας, τις τιμωρίες σας εναντίον της. Με όση σατανική υπερηφάνεια δόξασε τον εαυτόν της και με όσο παράφορο μεθύσι ρίχτηκε στην φαυλότητα, με άλλο τόσο βασανισμό, τιμωρία και βαρύ πένθος «πληρώστε την». Διότι εκείνη μέσα στην αλαζονική και διεστραμμένη καρδιά της λέγει ότι κάθεται σαν βασίλισσα, ότι δεν είναι χήρα και ότι δεν θα δοκιμάση ποτέ λύπη. Γι'αυτό όμως αιφνιδιαστικά, μέσα σε μιά μέρα, θα πέσουν επάνω της όλες οι πληγές. Θα πέση θάνατος και πένθος και πείνα και θα κατακαή παντελώς με φωτιά τρομακτική. Θα τιμωρηθή αφεύκτως διότι ο Μεγάλος Κριτής, ο Θεός, που την έκρινε και την κατεδίκασε είναι Παντοδύναμος και εκτελεί τις δίκαιες αποφάσεις Του. Η τιμωρία αυτή θα εκδηλωθή και εναντίον άλλων αντιχρίστων πόλεων και εθνών δια μέσου των αιώνων. Θα στρέψη και εναντίον αυτών ο Θεός την τιμωρία. Θα τους επιβάλει την τιμωρία, μέσω αυτών τους οποίους άλλοτε βασάνισαν. Θα τους συντριβή με την ασυγκράτητη δύναμη λαών πρώην υποτελών, εναντίον των οποίων εβυσσοδόμησαν, εναντίον των οποίων κήρυξαν διωγμό και επέβαλον την ασέβεια και την ανηθικότητα. Όταν έλθη η ώρα της θείας δίκης οι κολοσσοί αυτοί της κοσμικής παντοδυναμίας, θα συντριβούν σαν σκευή κεραμέως. Ευτυχισμένος θα είναι εκείνος, που θα κεράση την Βαβυλώνα με το πικρό ποτήρι, ανταποδίδοντας για ανταμοιβή την ίδια τιμωρία, με την οποία κ'αυτή τιμώρησε, λέγει ο ψαλμωδός. (ψαλμ. Ρλς΄8). Η τιμωρία όμως αυτή μπορεί να συμβή και από τους αγγέλους εναντίον των οπαδών της μισητής και βδελυράς πρωτεύουσας του Αντιχρίστου στο τέλος του κόσμου. Νά το κατάντημα κάθε αντιχρίστου δυνάμεως, που υπεραίρεται και μεγαλαυχεί, που σκορπίζει τον πανικό και την βία. Όλοι οι ασεβείς και αντίδικοι του θελήματος του Θεού θα τιμωρηθούν, όπως ομολογεί ο Κύριος. Και η φωτιά αυτή δεν σβύνει. Είναι το άσβεστο πύρ της Κολάσεως. Κανένας δεν μπορεί να προφητέψη ποιά τιμωρία επιφυλάσσει ο Κύριος εναντίον του σημερινού αλαζόνος και αυτοθεοποιηθέντος ανθρώπου, ο οποίος συναγωνίζεται σε ασέβεια, υπεροψία, ανηθικότητα και φαυλότητα την Βαβυλώνα --Ρώμη.

Για να δώσει έμφαση στην πτώση και την καταστροφή της Βαβυλώνας αλλά και να τονίση τον τρόπο των οπαδών κάθε αντιχρίστου δυνάμεως ο Ιερός Συγγραφεύς αρχίζει με την λέξιν «κλαύσουσι». Το θέαμα της καταστροφής τους κάνει να νοιώθουν τρόμο και για τον εαυτόν τους. Δεν κλαίνε από συμπάθεια. Δεν έχουν τέτοια συναισθήματα οι φαύλοι βασιλείς της γής. Κλαίνε και θρηνούν μήπως γίνουν και αυτοί κοινωνοί των παθημάτων της, μήπως γίνουν κ'αυτοί μέτοχοι της καταστροφής της. Γι'αυτό δεν πλησιάζουν στον τόπο της συμφοράς, αλλά στέκονται μακριά. Η εικόνα δε αυτή θα επαναλαμβάνεται δια μέσου των αιώνων, σε αντίχριστες πόλεις, δυνάμεις, εξουσίες και κοσμοκρατορίες. Η κορύφωσις της τιμωρίας, θα είναι η καταστροφή της πρωτεύουσας του Αντιχρίστου κατά το τέλος του κόσμου.

fotiniaspida